

СВИДЛИВИЯТЪ ДЪДО

На една полянка имало стара ябълка съ бѣли клони. Подъ ябълката имало колиба. Въ колибата живѣлъ единъ дѣдо. Като минало лѣтото надъ полянката, тревата зела да жълтѣе и ябълките се зачервили. Единъ день дѣдото закрѣпилъ овехтѣлата си торбичка, набралъ узрѣли ябълки, напълнилъ я. Стегналъ си царвуките и мет-

налъ торбичката на рамо. Ще отива на пазаря да продаде ябълките. Било надвечеръ. Отъ гората излѣзло едно мече.

Приказката почна вече.

Мечето се помолило:

— Дай ми, дѣдо, две ябѣдки. За мене едната, другата за болното ми братче. Ако две не ти се даватъ, само едничка ми дай за болното.

Дѣдото грабналъ една вършина и подгонилъ рунтавото мече. Но като трѣгналъ по пѣтя къмъ пазаря, то поело подире му.

— Само едничка, бе дѣдо! — протягало лапичката си и жално скимтѣло.

Не му далъ проклетиятъ старецъ. Върви надолу къмъ пазаря, хичъ не се обръща назадъ. Но не щешъ ли, край пѣтя единъ глогъ закачилъ торбичката му и стариятъ, като дръпналъ, скжсалъ я. Ябълките нападали и се таркулнали по коловоза. Навелъ се свидливиятъ дѣдо да ги събира. Мечето го гледало, гледало, па грабнало една и хукнало къмъ гората. Дѣдото видѣлъ, оставилъ торбата съ сбранитѣ ябълки и бѣжъ подире му. Настигналъ го тъкмо като влиза-

